

Sygn. akt III KO 126/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **Z. K.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 stycznia 2020r.,

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 września 1998r., sygn. akt II Aka (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 5 listopada 2019r. Sąd Apelacyjny w (...) nadesłał do Sądu Najwyższego pismo skazanego zatytułowane „wniosek”, w którym skazany domaga się wznowienia postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 września 1998 r., sygn. akt II Aka (...). W piśmie tym skazany zakwestionował prawidłowość obsady Sądu wydającego powyższy wyrok w wyniku braku delegacji dla sędziego orzekającego w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada więc jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Taka sytuacja wystąpiła na gruncie przedmiotowej sprawy.

Wbrew twierdzeniom skazanego Sąd Okręgowy w K., z którego delegowano sędziego W. P. do Sądu Apelacyjnego w (...) w 1998 r., tj. w chwili orzekania w przedmiotowej sprawie, pozostawał w obszarze apelacji [...], zatem delegacja tego sędziego była zgodna z obowiązującymi wówczas przepisami. Sąd Apelacyjny w (...) został utworzony z dniem 1 października 1990 r. na podstawie ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o powołaniu sądów apelacyjnych oraz zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, Kodeks postępowania cywilnego, Kodeks postępowania karnego, o Sądzie Najwyższym, o Naczelnym Sądzie Administracyjnym i o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 1990 r. Nr 53, poz. 306) oraz w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 sierpnia 1990 r. w sprawie utworzenia sądów apelacyjnych w W., B., G., L., Ł., P. i R. oraz ustalenia ich siedzib i obszaru właściwości (Dz. U. z 1990 r. Nr 56, poz. 335). Pierwotny obszar właściwości Sądu Apelacyjnego w (...) obejmował województwa (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...). Obszar ten uległ zmniejszeniu z dniem 1 stycznia 2005 r. po utworzeniu Sądu Apelacyjnego w (...), do którego obszaru włączony został obszar właściwości Sądu Okręgowego w K..

W przedmiotowym wniosku skazany nie wykazał także, aby po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody, które wskazywałyby na zaistnienie okoliczności nieznanych przedtem tak sądowi, jak i stronie oraz wskazywałyby na przesłanki z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.